

**ÎNCĂLCAREA PREVEDERILOR ART. 6 PARAGRAFUL 1 AL CONVENȚIEI
EUROPENE(„... ORICE PERSOANĂ ARE DREPTUL LA JUDECAREA ÎN MOD
ECHITABIL) DE CĂTRE INSTANȚELE DE JUDECATĂ NAȚIONALE ȘI IGNORAREA
JURISPRUDENȚEI CURȚII EUROPENE A DREPTURILOR OMULUI**

*Lupașcu Zinaida,
dr.drept, conferențiar universitar ,
catedra Drept public, facultatea de drept ,
Universitatea de Studii Europene din Moldova,
avocat BAA,,Facultatea de drept “,
lupasika@rambler.ru*

Prin sentința Judecătoreiei Chișinău, sediul Centru, din 25 ianuarie 2017, Antonişen Vladislav și Colev Stanislav au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art.art.42 alin.(5) - 188 alin.(2) lit. b), e), f) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, fiecare.

Sentința a fost atacată cu apeluri de către inculpatul Colev Stanislav și avocatul acestuia Negru Olesea, care au solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, argumentând următoarele: - vina inculpatului Colev Stanislav în săvârșirea infracțiunii incriminate în urma 3 cercetării judecătorești nu a fost dovedită; - Colev, Antonişen și Ciakir nu au cunoscut despre intenția lui Pasecinic și Reih, precum și nu au avut nici o înțelegere cu aceștia referitor la săvârșirea atacului tâlhăresc;

- procesul-verbal de audiere suplimentară a părții vătămate din 07.03.2016, procesele verbale de recunoaștere a persoanei după fotografie din 15.03.2017, 07.03.2016 și 05.05.2016 (f.d.29, 33, 35, 37, 39, 41, 43), procesul-verbal de cercetare la fața locului din 06.04.2016, procesul-verbal de audiere a învinuitului Colev Stanislav din 10.03.2016, ordonanța de recunoaștere în calitate de învinuit din 05.05.2016 și procesul-verbal de audiere a învinuitului din 05.05.2016 (f.d.195) urmează a fi declarate nule deoarece au fost întocmite cu încălcarea normelor procesual penale, or, toți inculpații sunt vorbitori de limbă rusă, iar aceste acte au fost întocmite în limba de stat;

- în urma cercetării judecătorești nu s-a confirmat și nu a fost argumentată în nici un mod învinuirea adusă lui Colev Stanislav nefiind dovedite în acțiunile acestuia prezența elementelor constitutive a infracțiunii incriminate.

1. Apel împotriva sentinței a declarat și avocatul Prodan Lilia în numele inculpatului Antonişen Vladislav. În argumentarea apelului declarat s-au invocat următoarele: - în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești vina lui Antonişen Vladislav în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.188 alin.(2) Cod penal nu s-a confirmat;

- în speță nu s-a constatat și nu s-a confirmat intenția și înțelegerea prealabilă între alți participanți pentru săvârșirea infracțiunii prin participație;

- partea vătămată a declarat că Antonişen, Colev și Ciakir nu au întreprins nici o acțiune de tâlhărie, acesta nu a discutat cu ei și nici nu-i cunoaște;

- în cadrul cercetării judecătorești apărarea a solicitat declararea nulității unor probe, care au fost administrare cu încălcarea normelor procedurale, însă instanța neîntemeiat a respins demersul, fapt care a dus la încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil;

- acuzatorul de stat a prezentat în calitate de probă sentința de condamnare emisă în privința lui Pasecinic Gleb, iar apărarea a solicitat audierea persoanei date în calitate de martor. Ulterior, Pasecinic Gleb a refuzat de a se prezenta în instanță pentru a depune mărturii, iar instanța neîntemeiat a refuzat aducerea forțată a persoanei, prin ce i-a încălcat grav lui Antonişen Vladislav dreptul la un proces echitabil și la apărare;

- sentința în privința lui Pasecinic Gleb nu poate fi pusă la baza unei hotărâri de condamnare;

- Pasecinic Gleb urmează a fi interogat în cadrul instanței de apel;

- la săvârșirea infracțiunii de tâlhărie de către Pasecinic Gleb a fost folosit automobilul de model „Mercedes” care aparține cu drept de proprietate lui Antonişen Vladislav, fapt care nu a fost negat de ultimul, însă Antonişen Vladislav nu a cunoscut despre intențiile lui Pasecinic Gleb din seara de 05.03.2016 și nici nu a bănuțit că Pasecinic Gleb ar putea să comită o infracțiune;

- Reih Alexandr și Pasecinic Gleb au folosit automobilul de model „Mercedes” pentru săvârșirea infracțiunii fără acordul lui Antonişen Vladislav ;

- Antonişen Vladislav a declarat că dânsul, fără să cunoască, a transmis automobilul său infractorilor;

- consideră că Reih Alexandr și Pasecinic Gleb s-au folosit de încrederea lui abuzând de relația de prietenie și l-au implicat în această crimă prin folosirea automobilului său (*Reih Alexandr a fost prieten și coleg de clasă cu condamnatul V. Antonişen*).

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2018 apelurile declarate au fost respinse ca nefondate.

În motivarea soluției adoptate Colegiul penal a conchis că, instanța de fond corect a stabilit situația de fapt și deși inculpații nu și-au recunoscut vina în săvârșirea infracțiunilor imputate, vinovăția acestora este dovedită pe deplin.

Împotriva Deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2018 a fost depus recurs.

Prin Decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 decembrie 2018 (*redactată la 10 ianuarie 2019*) a fost respins ca inadmisibil recursul declarat de avocat.

Instanțele naționale nu au dorit să ia în considerare motivele invocate de apărare. Atrag atenția că, instanțele naționale în deciziile sale de condamnare adoptată în privința lui Antonişen V. reține de o manieră actul de învinuire a procurorului. De asemenea, instanțele naționale fac referire foarte succint și neproportional la declarațiile inculpatului, precum și la versiunea apărării materializată în susținerile verbale.

Din Deciziile instanțelor naționale nu urmează analiza probelor în privința inculpatului, precum și prin ce probe concrete sunt confirmate circumstanțele de fapt reținute în sarcina inculpatului Antonişen V. La fel, nu au fost precizate circumstanțele ce au servit ca motiv de a concluziona prezența indicilor de calificare în acțiunile inculpatului. Instanțele naționale au susținut numai concluzia generală privind volumul învinuirii dovedite într-un tot fără a argumenta în privința inculpatului Antonişen V. (*dar și în privința altor inculpați pe acest dosar*) și privind încadrarea juridică a acțiunilor lui Antonişen V. Astfel, consider că hotărârea instanței de apel nu este motivată sub aspectul condamnării.

În acest context menționez că CEDO a apreciat că practica judiciară neunitară este contrară principiului siguranței publice, care este implicată în ansamblul articolelor Convenției și constituie unul din elementele fundamentale ale statului de drept.

Instanțele n-au reținut că conform normelor codului de procedură penală și jurisprudenței CEDO care prevede că dacă din probele administrate în cauză nu rezultă cu certitudine că inculpatul a săvârșit fapta pentru care a fost dedus judecării, în favoarea acestuia operează principiul de drept „in dubio pro reo” se regăsește în art. 6 par. 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, și reflectă prezumția de nevinovăție, care, în general, este un drept protejat de CEDO și de Constituție, iar în particular constituie și o regulă a probatoriului prin postulatul menționat.

În acest context menționez că Curtea Europeană în Cauza Constantin Florea împotriva României (Cererea nr. 21534/05, 19 iunie 2012) subliniază că prezumția de nevinovăție consacrată la art. 6 § 2 face parte din elementele noțiunii de proces echitabil în materie penală, prevăzut la paragraful 1 (Deweer împotriva Belgiei, 27 februarie 1980, pct. 56, seria A nr. 35) și trebuie interpretată având în vedere jurisprudența Curții în domeniu. Curtea a examinat deja cereri din punct de vedere al celor două paragrafe coroborate (Bernard împotriva Franței, 23 aprilie 1998, pct. 37, Culegere de hotărâri și decizii 1998-II, și Janosevic împotriva Suediei, nr. 34619/97, pct. 96, CEDO 2002-VII) și a hotărât că art. 6 § 2 reglementa întreaga procedură, indiferent de rezultatul

procesului și inclusiv în cazul în care acestea au fost oprite ca urmare a intervenției prescripției (Minelli împotriva Elveției, 25 martie 1983, pct. 25 și urm., seria A nr. 62, și Didu).

Ignorarea jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului și încălcarea prevederilor art. 24 și art. 26 din Codul de procedură penală lezează dreptul inculpatului la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Vinovăția persoanei în săvârșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul când instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetând nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală.

Instanțele n-au reținut că pentru un probatoriu legal la pronunțarea unei hotărâri de condamnare a inculpatului, declarațiile acuzatorii ale martorilor urmau a fi obținute cu respectarea principiilor nemijlocirii, oralității și contradictorialității judecării cauzei (*în cazul nostru martorul Pasecnic Gleb n-a fost audiat în instanța de judecată și instanța a refuzat aducerea forțată a martorului*).

În acest sens, menționez că, potrivit legislației în vigoare „Martorii acuzării se audiază din nou în cazul în care depozițiile lor constituie o mărturie acuzatorie, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea învinutului (hotărârea CEDO Spînu vs România din 29.04.2008). În conformitate cu prevederile art.26 alin.(3) Cod de procedură penală, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului. Curtea Europeană în hotărârea Capean vs Belgia din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art.6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării. Nerespectarea jurisprudenței Curții Europene și încălcarea prevederilor art.24 și art.26 din Codul de procedură penală, care îl obligă pe acuzatorul de stat, să solicite audierea inculpatului în instanța de apel și să prezinte în ședința de judecată anumite probe (inclusiv a anumitor martori ai acuzării) în susținerea acuzațiilor penale aduse inculpatului, urmează să fie apreciată ca nesusținere a acuzațiilor penale în privința inculpatului.

Prin urmare, probatoriul decisiv pe care instanța de apel și-a întemeiat hotărârea de condamnare a lui Antonîșen V. a fost obținut contrar principiilor nemijlocirii, oralității și contradictorialității judecării cauzei.

Dat fiind faptul ca condamnatul a fost învinuit de comiterea unei infractiuni grave, ar fi firesc ca probele care stau la baza acestor invinuirii sa fie, astfel cum prevede art. 95 al. (1) CPP, pertinente, concludente si utile. De asemenea, conform prevederilor art. 93 al. (1) CPP, probele administrate trebuie sa conduca la constatarea existentei infractiunii, la identificarea faptuitorului, la constatarea vinovatiei si la stabilirea altor imprejurari importante pentru justa solutionare a cauzei. Mai mult decit atit la incriminarea si demonstrarea vinovatiei de astfel de infractiuni probele urmeaza sa a fi directe, excluzind admiterea probelor mediane in acest sens. Aceste aspecte insa nu au fost indeplinite in urma cercetarii penale a cauzei in discutie si nici in urma cercetarii judecatoresti. Acuzatorul de stat a adus discursul sau in fata instantei pentru sustinerea invinuirii unilateral, a omis obligatiunea sa in vederea faptului stabilirii tuturor circumstantelor, adica cit cele de invinuire atit si cele de dezvinovatie. Cercetind in cadrul sedintelor de judecata cazul penal discutat sub aspectul art. 188 alin. 2 CP ce i se incrimina lui Antonisen Vladislav, apararea ajunge la concluzia, ca vina ultimului nu a fost dovedita.

Mai multdecît atît, din partea inculpatului Antonisen Vladislav nu s-a evidentiat careva actiuni criminale pentru a demonstra participarea lui cu intentie in cazul dat. La fel nu s-a constatat si demonstrat intentia si intelegerea prealabila intre ceilalti participanti pentru savirsirea infractiunii prin participatie.

Articolul 188 Tilharia CP al RM prevede atacul savirsit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, insotit de violenta periculoasa pentru viata sau sanatatea persoanei agresate ori de amenintare cu aplicarea unei asemenea violente. Mentionam instantei ca astfel de actiuni nu se regasesc in comportamentul lui Antonisen Vladislav. Astfel spus, insasi partea vatamata Cislari, fiind interogat atit in cadrul anchetei penale precum și în cadrul sentintei de judecata a concretizat,

ca din partea lui Antonisen Vladislav, Ceachir si Colev nu au fost nu au intreprinse nici un fel de de actiuni de tilharie. Mai mult, nu a discutat cu ei, nu-i cunoaste si nici o relatie cu ei nu are.

In cadrul procesului judiciar din partea apararii a fost inaintata cererea in vederea declararii nulitatii anumitor probe care au fost administrate de catre acuzare la ancheta penala cu incalcarea legislatiei in vigoare.

Consider că cerere a fost una motivata, intemeiata si legala, care urma a fi admisa si satisfacuta. La acest capitol apararea atrage atentia Instantei la faptul, ca in cadrul dezbaterii cererii discutate, acuzarea nu a adus contraargumente veridice, utile si nu a demonstrat contrariul pentru a-si mentine pozitia de probare a invinuirii.

Însă problema abordata in cadrul sedintelor de judecata si discutata a fost respinsă absolut nemotivat de catre prima instanta, cit si de Instanta de Apel ceea ce consideram, ca este o incalcare a dreptului la un proces echitabil. Așa zisele probe prezentate de catre acuzare în instanta si cercetate, de fapt si de drept sunt mijloace probatorii, care s-a constatat, ca sunt niste presupuneri in vederea invinuirii aduse lui Antonisen Vladislav.

In cadrul cercetarii judecatoresti de catre acuzare a fost anexata la materialele dosarului sentinta de condamnare a cet. Pasencic Gleb, prin care ultimul a fost condamnat pentru savirsirea infractiunii in baza art. 188 alin. 2 CP in participatie cu Antonisen Vladislav si altii. Chiar daca acesta proba este un lucru judecat, pentru cercetarea cazului nostru, apararea a inaintat cerere, ca condamnatul Pasencic Gleb sa fie interogat in calitate de martor.

Aceasta cerere a fost Inaintata Instantei in vederea judecarii cauzei sub aspectul unui proces echitabil si respectiv de a nu incalca dreptul la un proces echitabil si a dreptului la aparare a celorlalti inculpati.

Prin incheierea Instantei cererea a fost admisa si prin care s-a dispus interogarea lui Pasencic Gleb in calitate de martor in procesul discutat. Condamnatului Pasencic Gleb i s-a atribuit calitate de martor. Ulterior martorul Pasencic Gleb fiind citat legal a refuzat sa participe sau sa faca declaratii. Urmare acestui refuz, apararea a solicitat aducerea fortata a martorului in Instanta pentru a fi interogat, inasa Instanta de judecata a refuzat dispunerea aducerii fortate. In astfel de circumstante apararea considera incheierea Instantei nemotivata si neintemeiata, iar prin aceasta solutie s-a incalcat grav dreptul la un proces echitabil si dreptul la aparare.

Reiesind din prevederile legale prevazute la art. 24 CPP RM consider, ca a fost incalcat principiul contradictorial in procesul penal. Mai mult, modul si calea de aparare in procesul penal este ales exclusiv de catre partea apararii si in cazul dat concret, concursul Instantei era necesar si respectiv Instanta urma de a lua toate masurile si de a permite partii apararii de a-si realiza modul si calea de aparare eficient.Reiesind din cele mentionate si anume faptul, ca din partea Instantei de judecata a fost ingradit dreptul la o aparare eficienta prin neadmiterea cererii de a fi adus fortat martorul Pasencic Gleb pentru a fi interogat, consider, ca sentinta in privinta lui Pasencic Gleb nu poate avea statut de proba si urmeaza a fi exclusa.

Astfel se impun de a fi constatate si aplicabile prevederile legale in baza art. 94 al.(1) p. 6, 9 CPP care prevad expres ca „ în procesul penal nu pot fi admise ca probe si prin urmare, se exclud din dosar nu pot fi prezentate in instanta si nu pot fi expuse la baza unei hotariri datele care au fost obisnuite dintr-o sursa care este imposibil de a fi verificata si fara a fi cercetate, in modul stabilit, in sedinta de judecata.”

In baza principiului contradictorialitatii in procesul penal, sarcina probatiunii in sedintele de judecata in prima instanta si in instanta de apel revine acuzatorului de stat. In hotarirea CtEDO Cappean vs Belgia din 13.01.2005 a fost constatat ca in domeniul penal problema administrarii probelor trebuie sa fie abordata din punctul de vedere al art. 6 par. 2 si e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe sa-i revina acuzarii.

In aceste conditii, Apararea considera ca vina lui Antonisen Vladislav in savirsirea infractiunii prevazuta de art. 188 alin. 2 CP nu a fost dovedita, iar o sentinta de condamnare nu poate fi bazata pe presupuneri, deoarece in urma cercetarii judecatoresti, vina inculpatului in savirsirea infractiunii urmeaza a fi confirmata prin ansamblu de probe cercetate de instanta de judecata conform art. 389 CPP.

La fel, sentinta de condamnare nu poate fi bazata in mod exclusiv ori in principal de declaratiile partii vatamate depuse in cadrul urmaririi penale, si in cadrul anchetei judiciare, in acelasi context, constituie incalcare esentiala dispozitiilor a prezentului cod, la administrarea probelor, violarea drepturilor si libertatilor constitutionale ale persoanei sau a prevederilor legii procesuale penale prin privarea participantilor la proces de aceste drepturi sau prin ingradirea drepturilor garantate, fapt care a influentat sau a putut influenta autenticitatea informatiei obtinute a documentului sau a obiectului (art. 94 alin. 2 CPP).

In astfel de conditii se constata o incalcare grava si anume dreptul la un proces echitabil, drept consfintit prin legea nationala si cea internationala (art. 19 CPP si art. 6 CEDO). Insa constatam, ca din partea primei Instante s-a omis obligatiunea respectarii legislatiei in vigoare in acest sens.

Un alt aspect al partii probatorii, de sustinere a invinurii de catre acuzare il prezinta corpurile delictive atasate la materialele dosarului.

Reiesind din faptul examinarii acestor probe s-a constatat, că la savirsirea infractiunii de tilharie din partea condamnatului Pasencic Gleb a fost folosit automobilul „Mercedes”, care-i apartine cu drept de proprietate lui Antonisen Vladislav.

Într-adevăr corpul delict a fost folosit pentru savirsirea infractiunii de catre Pasencic Gleb, acest fapt nu este negat nici de Antonisen Vladislav, însă prin declaratiile ultimului s-a constatat că Antonisen Vladislav nu a cunoscut motivul si intentiile lui Pasencic Gleb la momentul serii de 05.03.2016, nici nu a banuit ca Pasencic Gleb ar putea comite vre-o infractiune.

Raportat la, vinovatia si intentia inculpatului Antonisen Vladislav, nu au fost aduse probe concrete, care sa sustina acuzarea Procurorului. Asa dar, prin actul de acuzare se dispune concret ca, Antonisen Vladislav a savirsit infractiunea de tilharie, adica atac savirsit asupra unei persoane in scopul sustragerii bunurilor, insotit de violenta periculoasa pentru viata si sanatatea persoanei agresate ori amenintarea si aplicarea unei asemenea violente de doua sau mai multe persoane, cu aplicarea armei, cu cauzarea de daune in proportii considerabile.

Astfel intentia presupune atitudinea psihica constienta si volitiva a persoanei in procesul comiterii infractiunii, care, impreuna cu motivul si scopul constituie latura subiectiva a infractiunii. Intentia astfel cum se poate deduce din prevederile legale presupune un anumit interval de timp la aparitia ideii de a savirsi infractiunea pina la realizarea ei.

De regula in acest interval de timp persoana planuieste si se pregateste de savirsirea infractiunii, creindu-si conditii favorabile.

Ori, in cauza noastra inculpatul Antonisen Vladislav reiesind din circumstantele cauzei stabilite nu a dispus de astfel de timp si cu atat mai mult nu a fost pregatit. Mai mult din declaratiile lui Antonisen Vladislav, Ceachir si Colev s-a constatat cu certitudine, ca nici unul din ei nu cunosteau scopul sau intentia lui Pasencic Gleb sau a altor persoane participante, care de fapt se fac vinovate de savirsirea actiunilor criminale. Inculpatul Antonisen Vladislav a explicat, ca fara nici o intrebare, la rugaminta lui Reih A si Pasencic Gleb le-au transmis automobilul sau de model „Mercedes” si cu alte persoane pe care le-a cunoscut atunci seara (Colev si Ceachir) s-a deplasat cu un alt automobil prin Chisinau pentru a se distra. Concretizez, ca Antonisen Vladislav nu cunoaste or. Chisinau, adica sectoare sau denumiri de strazi. Aceste declaratii sunt sustinute si de inculpatii Ceachir si Colev fiind interogati in cadrul anchetei dosarului.

Inculpatul Antonisen Vladislav la moment, adica la ziua de astazi isi da bine seama, ca infractorii Reih A. si Pasencic Gleb, stabiliti de catre organul de urmarire penala cu ajutorul lui, de fapt au folosit automobilul de model „Mercedes” pentru savirsirea infractiunii, fara acordul lui Antonisen Vladislav si fara a-l initia asupra actiunilor infractiunale care s-au produs ulterior. Inculpatul Antonisen Vladislav a fost activ la descoperirea infractiunii si la stabilirea faptuitorilor acestei infractiuni in cadrul anchetei penale. Tot el a conlucrat cu organul de urmarire penala, a facut declaratii, a participat la toate actiunile de urmarire penala in vederea stabilirii adevarului.

Inculpatul Antonisen Vladislav recunoaste, care fara de cunostinta a transmis automobilul sau infractorilor si prin astfel de actiune a favorizat savirsirea infractiunii propriu zise. Ii pare rau de cele intimplate, se caieste sincer, dar totodata considera, ca de fapt Reih A. Si Pasencic Gleb s-au

folosit de increderea lui, au abuzat de relatia de prietenie si l-au implicat in aceasta crima doar prin folosirea automobilului sau. In aceasta ordine de idei, apararea solicita recalificarea actiunilor lui Antonisen Vladislav in acest proces sub aspectul prevederilor art. 323 CP. Apararea considera ca in cadrul procesului au fost constatate circumstante atenuante potrivit art. 76 CP RM si anume: Savirsirea pentru prima data a unei infractiuni mai putin grave.

Contribuirea activa la descoperirea crimei, la identificarea infractorilor, recunoasterea vinovatiei in sensul calificativului art. 323 CP RM. Caracteristica de la locul de trai si munca a lui Antonisen Vladislav, ca o persoana pozitiva, disciplonata, responsabila de actiunile sale, fapte descrise in actele anexate la materialele dosarului.

Nu este social periculos si este angajat oficial in cimpul muncii. Circumstante agravante conform art. 77 CP RM in cauza data nu au fost stabilite. Consideram, ca sentinta emisa de Judecatoria Chisinau sediul Central din 25.01.2017 precum si Hotarirea Curtii de Apel Chisinau din 16.05.2018 este una nemotivata, neintemeiat, constatam, ca din partea Instantei nu s-a luat atitudine vis-a-vis de analiza, argumentele si motivele aduse de catre aparare, in astfel de conditii se constata, ca s-a incalcat dreptul la un proces echitabil si cazul a fost expus prin sentinta unilateral, adica numai in partea de a invinui.

Conform prevederilor art.26 alin.(3) Cod de procedura penală, judecătorul nu trebuie să fie predispus să accepte concluziile date de organul de urmărire penală în defavoarea inculpaților sau să înceapă o judecată de la ideea preconcepută că acesta a comis o infracțiune ce constituie obiectul învinuirii.

Astfel, consider că Instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul cuvenit.

De asemenea consider că instanța de apel pripit și nemotivat au concluzionat despre vinovăția inculpatului Antonişen V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 42 alin. (5), art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Analizând și verificând probele pe cauză prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedura penală, în acțiunile lui Antonişen V. lipsește componența de infracțiune prevăzută de art. 42 alin. (5), art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Astfel, consider că, instanțele naționale și organul învinuirii de stat nu a respectat prevederile legale și nu s-au pronunțat argumentat asupra faptului existenței infracțiunii în acțiunile inculpatului Antonişen V. prin prisma art. 52 Cod Penal „se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă”.

Remarc că, nu este întrunită latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal exprimată prin acțiunea de contrabandă. De asemenea nu este întrunită nici latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal. Astfel, consider cu certitudine, că lipsește latura obiectivă, cât și cea subiectivă a infracțiunii incriminate inculpatului Antonişen V.

Instanța de apel n-a reținut că, din învinuire nu urmează analiza probelor în privința inculpatului Antonişen V., precum și prin ce probe concrete sunt confirmate circumstanțele de fapt reținute în sarcina inculpatului Antonişen V.. De asemenea instanța de apel n-a reținut că în rechizitoriu, nu au fost precizate circumstanțele ce au servit ca motiv de a concluziona prezența indicilor de calificare în acțiunile inculpatului Antonişen V.

Consider, că organul învinuirii de stat pripit și nemotivat a concluzionat despre vinovăția inculpatului Antonişen V. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Astfel, consider că, instanța de apel nu a respectat prevederile legale și nu s-au pronunțat argumentat asupra faptului existenței infracțiunii în acțiunile inculpatului V. Antonişen prin prisma art. 52 Cod Penal „se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective și subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă”. Conform art. 385 CPP, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile,

inclusiv: dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul și, dacă fapta întrunește elementele infracțiunii și de care anume lege penală este prevăzută ea și, respectiv în partea descriptivă a sentinței de condamnare, potrivit art. 394 CPP, trebuie să cuprindă nu numai descrierea faptei criminale, dar și încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului. În acest aspect, se relevă, că atât rechizitoriul, cât și decizia instanței de apel, conțin o încadrare juridică imprecisă a faptei incriminate inculpatului V. Antonişen în baza art. 42 alin. (5), art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal.

Remarc că, conform prevederilor art. 8 alin. (3) în coroborare art. 389 alin. (1) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea inculpatului.

Or, în sensul Art. 6 din CEDO, instanțele de judecată trebuie să indice cu suficientă claritate motivele pe care se întemeiază hotărârile, iar avînd în vedere caracterul determinant al concluziilor sale, noțiunile ce implică o apreciere a faptelor supuse examinării. Instanțele judecătorești vor ține cont de faptul că sentința de condamnare trebuie să se bazeze de probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător.

Or, din cele relatate mai sus, rezultă că instanța de judecată n-a constatat în sensul noțiunii de infracțiune prevăzute de art. 14 Cod penal, elementele obligatorii a componenței de infracțiune: dacă faptă este prejudiciabilă, dacă fapta este săvârșită cu vinovăție. De aici rezultă că, nu există nici componența de infracțiune prevăzută de art. art. 188 alin. (2) lit. b), e), f) Cod penal (care este o infracțiune materială).

În consecință, se impune raționamentul de achitare a inculpatului, din motivul că nu există faptul infracțiunii.

Analizînd la o justă valoare probele acumulate la examinarea dosarului penal, concid că Deciziile instanțelor sunt neîntemeiate, iar probele denotă atât absența faptei infracționale la adoptarea deciziei sus-menționate, cât și absența componenței de infracțiune în acțiunile inculpatului V. Antonişen, fapt ce impune adoptarea unei hotărâri de achitare.

Menționez că, instanțele la fel n-au apreciat că procurorul avea obligația de a rectifica erorile comise cu privire la formularea unei învinuirii în strictă conformitate cu cerințele art. 6 CEDO, înainte de a sesiza instanța de judecată, ceea ce nu s-a întîmplat.

Suplimentar, menționez că, conform art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, chiar dacă dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale impun instanțelor naționale să-și motiveze deciziile (a se vedea în acest sens cauza Boldea vs. România), această obligație nu presupune existența unor răspunsuri detaliate la fiecare problemă ridicată, fiind suficient să fie examinate în mod real problemele esențiale care au fost supuse spre judecată instanței, iar în considerentele hotărârii trebuie să se regăsească argumentele care au stat la baza pronunțării acesteia.

În continuarea aceluiași gând, Curtea Europeană a consemnat în repetate rânduri că, la judecarea cauzei de către instanța de apel și la adoptarea deciziei, aceasta nu se poate limita la preluarea totală sau parțială a motivării formulate de instanța de fond, ci trebuie să analizeze din nou cauza, în fapt și în drept, și să răspundă argumentat la criticile și mijloacele de apărare invocate de părți, or, doar astfel se demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul examinării acestei cauze

penale. Cu toate acestea, verificând decizia recurată, se constată că instanțele nu a analizat punctual criticile invocate de inculpat, ci s-a limitat doar la expunerea unor fraze generale, menționând că: „... instanța corect a stabilit situația de fapt și deși inculpații nu și-au recunoscut vina în săvârșirea infracțiunilor imputate, vinovăția acestora este dovedită pe deplin.”

Conform art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală vor fi verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Verificarea probelor constă în analiza probelor administrate, coroborarea lor cu alte probe, administrarea de noi probe și verificarea sursei din care provin probele, în conformitate cu prevederile prezentului cod, prin procedee probatorii respective, iar în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Având la bază raționamentele expuse,

Instanța de recurs, instanța de apel și cea de fond la examinarea cauzei nu a cercetat probele prezentate de către partea acuzării sub toate aspectele, nu le-a verificat și analizat prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu - din punct de vedere al coroborării acestora și nu și-au motivat soluția adoptată, de asemenea instanțele nu au făcut o analiză minuțioasă a chestiunilor de fapt criticate de părți și astfel nu a soluționat fondul declarat.

În contextul dat, se specifică că pentru corectitudinea judecării prezentei cauze este important de a analiza minuțios toate probele acumulate în dosar, întrucât aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, iar justa apreciere contribuie la elucidarea adevărului și la echitatea procedurii desfășurate pentru toate părțile la proces, or, în decizia instanței de apel lipsește analiza și aprecierea probelor.

În atare circumstanțe, se relevă că au fost încălcate prevederile art. 394 alin.(1) pct. 2) Cod de procedură penală, unde este stipulat expres că, partea descriptivă a hotărârii de condamnare trebuie să cuprindă probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe. În consecință, procedându-se în asemenea mod, instanța de apel a admis încălcarea art. 6 paragraful 1 al Convenției Europene, potrivit căruia - „... orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, (...) a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptată împotriva sa”.

În particular, instanțele nu au respins argumentat toate alegațiile inculpatului invocate și nu a formulat o motivare corespunzătoare vizavi de chestiunile care au importanță decisivă în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Rezumând cele menționate supra, instanțele urmau să cerceteze minuțios aspectele învinuirii înaintate lui Antonîșen V. în baza art. 188 alin.(2) lit. d), e), f) Cod penal, să verifice și să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării acestora și să-și argumenteze corespunzător concluziile trasate pe marginea alegațiilor expuse de părți, ceea ce s-a omis.

Bibliografia utilizata

1. Convenția ONU împotriva torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante din 1984 a intrat în vigoare la 26 iunie 1987. Adoptată și deschisă spre semnare de Adunarea generală a Națiunilor Unite prin Rezoluția 39/46 din 10 decembrie 1984. Intrată în vigoare la 26 iunie 1987 conform dispozițiilor art.27 (1)]...
2. <https://www.inj.md/sites/default/files/Conventia%20Europeana.pdf>
3. http://www.anr.gov.ro/docs/legislatie/internationala/Declaratia_Universala_a_Drepturilor_Omului.pdf
4. Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice Articolul 7
<http://www.hotararicedo.ro/files/files/PACTUL%20INTERNATIONAL%20CU%20PRIVIRE%20LA%20DREPTURILE%20CIVILE%20SI%20POLITICE.pdf>

5. .Declarația privind protecția tuturor persoanelor împotriva torturii și a altor tratamente sau pedepse crude, inumane sau degradante
6. Codul de procedură penală al R.Moldova ,Publicat : 07.06.2003 în Monitorul Oficial Nr. 104-110 art Nr : 447 Data intrarii in vigoare : 12.06.2003
7. Minelli împotriva Elveției, 25 martie 1983, pct. 25 și urm., seria A nr. 62, și Didu
8. Hotarirea CtEDO Cappean vs Belgia din 13.01.2005
9. Hotărârea CEDO Spînu vs România din 29.04.2008